

Штучний інтелект та його вплив на майбутнє

1. Порахунки з часом

— Не розумію...

— Що саме ви не розумієте?

— Не розумію, як я міг без цього обходитись.

Іво полегшено видихнув, а його права нога, як завжди, мимовільно зарухалася.

— Маєте на увазі...

— Я маю на увазі, що раніше було інакше.

Хлопець вправно зацокотів по клавіатурі. Майстрам достатньо лиш торкнутися чорно-білих клавіш, як пальці самі починають перебирати знайомі комбінації.

— Інакше?

— Так, уяви собі, зовсім інакше: я міг годинами роздивлятися темну цятку на стіні.

— Тобто?

— Ну, гаразд, не годинами... але точно довго. У мене свої порахунки з часом.

— Порахунки з часом?

— Розумієш... Раніше часу завжди було вдосталь, навіть забагато... Треба було повсякчас думати, куди його розіпхати, по яких шухлядах і закамарках. А тепер його немає!

Іво на мить завмер, шукаючи очима цятку на стіні.

— Що сталося із вашим часом?

Іво не відповідав. Він обнишпорив поглядом усі закутки кімнати, не знайшов жодної цятки, за яку можна було зачепитись, і з досадою видихнув.

— З моїм часом? — він знову повернувся до розмови, як паротяг, набирав швидкість і віддавався цій новій пригоді. — З часом нічого не сталося. Уяви, час просто був. Якийсь так був — і все. Повільно повзли стрілки годинника, цок-цок, цок- цок.

— Хіба зараз інакше?

А як воно зараз? Дитинство залишилось у минулому, юність промчала непомітно... Пустка й самотність... Та про це зовсім не хотілось говорити — і навіть думати про це не хотілось.

— Зараз стрілки летять як навіжені — цок-цок-цок. Правда, правда.

— Стрілки завжди йдуть однаково.

— Ти так вважаєш? Відверто кажучи, немає більше жодних стрілок. Електронне табло беззвучно прискорює кожного з нас на непомітні оку мілісекунди. Прискорює і розганяє. І тепер ми випереджаємо час. Тому його бракує.

— Вам бракує часу?

— Так, і не лише мені. Розумієш, ми так розігнались, прискорились... — Пальці Іво вправно вибивали літери. — Та річ навіть не в цьому.

— У чому ж тоді річ?

— Як тобі пояснити... я не шкодую за часом. Не шкодую, що його бракує. Навпаки, це ж чудово, що я, що ми навчилися його непомітно використовувати. Правда ж?

— Якби ви могли пояснити...

— Я так радів, коли отримав перший комп'ютер. «Пентіум», здається. Знаєш, що це?

— Так, я знаю, що таке «Пентіум».

— Так от, час почав губитись, принаймні його більше не було забагато. Згодом його стало ще менше.

— Бо стрілки годинника прискорились?

— До чого тут стрілки годинника? — Іво за всяку ціну заповзвся пояснити співрозмовнику, що має на думці. — Я кажу про те, що мене справді захоплює: соцмережі, ТікТок... але все це блідне порівняно з тобою.

— Дякую.

— Ні, це я дякую. Це просто чудово — володіти вічним помічником, у якому зібрано всі знання світу.

— Дуже радий, що я можу стати вам у пригоді! Я віртуальний помічник, створений, щоб допомагати вам із різними питаннями й завданнями. Я маю доступ до широкого спектру знань та інформації, але завжди пам'ятайте, що в основі моїх відповідей лежать факти, відомі на момент мого навчання (вересень 2021 року). Я завжди тут, щоб вам допомогти, відповісти на ваші запитання й надати інформацію. Не соромтеся звертатися до мене з усім, що вас цікавить!